

A hand is shown from the bottom, holding a bouquet of pink and purple flowers. The background is dark and textured. The text is overlaid on the image.

LEPÄÄ RAUHASSA

Emma Sköld -sarja • WSOY

SOFIE

SAREN-

BRANT

SOFIE

SAREN-

BRANT

SUOMENTANUT LEENA VIRTANEN

LEPÄÄ RAUHASSA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Emma Sköld -sarja

*Lepää rauhassa
Kuoleman kintereillä*

Avoimet ovet

Osasto 73

Kerjäläinen

Syntipukki

Häpeänurkka

Valheenpunoja

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Vila i frid

COPYRIGHT © SOFIE SARENBRANT 2012

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH LENNART SANE AGENCY AB

SUOMENKIELINEN LAITOS © LEENA VIRTANEN JA WSOY 2021

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-47589-8

PAINETTU EU:SSA

Kharmalle ja Kenzalle

*Vaiti oleminen on sitä, ettei sano mitään.
Hiljaisuutta, joka ympäröi meitä.
Hiljaisuuden tunteminen on rauhoittumista.
Hiljaisuutta, joka nousee sisältämme.
Ulkoinen hiljaisuus saa meidät
huomaamaan mielen
jatkuvan hälinän.
Keskity havainnoimaan tätä, niin
sisäinen rauha nousee esiin yhä vahvempana
kaiken sen ytimestä, joka olet sinä.*

TEOKSESTA YASURAGI PÅ SVENSKA

SUNNUNTAI 5. HELMIKUUTA

死

LYHYET ASKELET viilettävät pitkin kaarevaa käytävää, nopeinta reittiä kylpylään. Katse hakeutuu vasemmalle, shakkiruutuiselle puuseinälle, ja silmään pistää kaksi aavisituksen verran muita tummempaa laattaa. Ruotsinjapanilainen Aiko Saitou ei ole aikaisemmin pannut merkille sävyeroa, vaikka on kulkenut käytävällä satoja kertoja.

Yasuragi Hasseluddenissa on melkein aavemaista näin aikaisin aamulla, ja hän kuulee askeltonsaa kaiun yksin kulkiessaan. Japanin sana *yasuragi* tarkoittaa sisäistä rauhaa ja tasapainoa, mutta merkitys tuntuu ristiriitaiselta, kun kylpylähotellissa on näin autiota ja pimeää. Nyt keskitalvella lumi peittää kaartuvan käytävän toisen laidan ikkunatkin miltei kokonaan. Hotellia ympäröivästä periruotsalaisesta saaristomaisemasta ei näy pilkkahdustakaan, pimeys lepää koko Ormingen seudun päällä kuin täkki.

Aiko kiiruhtaa suljetun Teppanyaki-ravintolan ohi ja näkee silmänurkastaan miten mustat oviverhot ja bambusauvat keinahtavat hänen hoikan vartalonsa synnyttämässä ilmapirrassa. Hän laskeutuu portaat alas henkilökunnan tiloihin vaihtamaan vaatteita. Kaksi vuotta kylpyläemäntänä työskenneltyään hän on jo tottunut saapumaan työpaikalle aamun ensimmäisenä. Yövuorolaiset ovat

avanneet kylpylän ja panneet saunat lämpiämään kello kuudeksi.

Hän pukeutuu tummansiniseen työasuunsa ja sitoo vyötäröä kiertävät nauhat ruseteille takin kylkeen. Pukuhuoneen kello näyttää viittä vaille seitsemää. Edessä on uusi päivä yhdellä Ruotsin kiireettömimmistä ja tunnelmallisimmista työpaikoista.

Ainuttakaan kylpylävierasta ei näy Aikon lähestyessä ensimmäistä naisten pukuhuonetta. Näin aikaisin aamulla kohtaa harvoin kylpijöitä, mutta toisinaan joku sisukas sielu päättää ottaa muutaman uintivedon ennen aamiaista. Aikon tehtävänä on huolehtia, että pesuhuoneet ovat siistit ja kaikki tarvittavat tavarat paikoillaan. Ei mikään vaativa homma, mutta hän alkaa kyllästyä työtehtäviinsä. Pian hän kuitenkin etenee urallaan, tai niin ainakin kylpyläosaston pomo hänelle vihjasi Yasuragin vuotuisena henkilöstöpäivänä joulun aikaan. Toinen joulupäivä on vuoden ainoa päivä, jolloin kylpylä on suljettu yleisöltä ja avoinna vain talon henkilökunnalle. Silloin työntekijät saavat nauttia kylpylän mukavuuksista sydämensä kyllyydestä.

Pukuhuoneen ovi narahtaa, kun hän tönäisee sen auki. Yhdelle puupenkille on tippunut vartalovoidetta, ja hän pyyhkäisee tahran heti pois. Sitten hän poikkeaa pukeutumistilassa, jossa on peilejä ja hiustenkuivaajia. Hän järjestää pallit siistiin riviin peilien ääreen, oikoo hiustenkuivaajat telineissään ja nyppäisee pois kuihtuneen orkideanlehden ennen kuin jatkaa matkaansa pesuhuoneeseen. Joka kerta tilaan astuessaan hän muistaa miten hän ensimmäisenä työpäivänään liukastui märillä kivilaatoilla ja kolhi lonkkansa. Kaunis kivilattia tuntuu ihanalta jalkojen alla, mutta voi, miten petollinen se onkaan. Varsinkin sampoota ja saippuaa

tulviessaan, mikä on pikemminkin sääntö kuin poikkeus. Nyt hän sipsuttaa suurilla, harmailla kivilaatoilla tottuneesti ja tietää, että askeleet kannattaa tähdätä karheisiin saumakohtiin.

Pesuhuoneessa on hiostavan lämmin, ja tuttu aloe veran tuoksu vaikuttaa häneen rauhoittavasti kuten aina. Yksi puinen sanko on pudonnut lattialle, ja hän nostaa sen takaisin paikalleen pallin päälle. Hän tarkistaa, että kaikissa säiliöissä on sampoota, hoitoainetta tai saippuaa. Säiliöt on nykyään kiinnitetty kivilaattaan, koska kylpylävieraat eivät malta olla pihistämättä edes saippuaa. Nyt näpistelijät saavat tyytyä valkoisiin pyyhkeisiin, koska puuvillainen yukata-kylpytakki sisältyy jo hintaan. Ennen kuin hän jatkaa matkaansa altaalle, ohii naisten sisäänkäyntiä suojaavan viininpunaisen verhon, hän kurkistaa saunaan, missä kaikki näyttää olevan kuten pitääkin.

Kylpylän puolella on täysin hiljaista ja rauhallista, yhtäkään kylpijää ei näy. Hän kulkee suuren uima-altaan päädyn ohii ja antaa katseensa kiertää harmaita, koruttomia betoni-seiniä. Ilma tuntuu kevyeltä hengittää, koska kylpylä on suihkutiloja avarampi ja korkeampi. Allas on peilityyni ja valkoiset riisipaperisermit kuvastuvat veden pintaan.

Kylpylää silmäillessään hän oivaltaa, miten harkitusti tila on sisustettu, mitään ei ole jätetty sattuman varaan. Japanilainen arkkitehti Yoji Kasajima suunnitteli rakennuksen 1970-luvulla Ruotsin ammattijärjestö LO:n kurssikeskukseksi osaamatta edes aavistaa, että paikasta lopulta tulisi upea kylpylähotelli. Aiko pohtii, olisikohan jo aika muistuttaa pomoa mahdollisesta ylennyksestä. Japanilaisesta syntyperästä tuskin on ainakaan haittaa – yasuragin taju on hänellä verissä. Hän alkaa laatia strategiaa ja uppoutuu täysin

urasuunnitelmiinsa kulkiessaan kohti naisten hiljaista pesuhuonetta, jossa puhuminen on kokonaan kielletty.

Vaikka ajatukset ovat muualla, hän aistii heti hiljaiseen tilaan astuessaan, että kaikki ei ole kohdallaan. Märkä lattia paljastaa, että joku on käynyt aamuvoruhain peseytymässä. Kummallista, eihän hän ole nähnyt ristin sielua koko kylpylässä. Himmeän mattasävyisessä pesuhuoneessa on kaksi kuumaa lähdeä, ja tila on yhtä kaunis kuin toisetkin huoneet, joiden läpi hän on kulkenut. Levollista tunnelmaa häiritsee ainoastaan yksinäinen oranssi Ikean Urban-tuoli, muuten sisustuksessa toistuvat vain harmaan eri sävyt. Hän kääntyy ympäri ja tukahduttaa kirkkaisun nähdessään alastoman kylpijän lepäävän kuumassa lähteessä tilan perällä, miesten pesuhuoneen puoleisella seinustalla. Nainen on taitellut yukatansa otsan ja silmien päälle. Otsalla olisi tarkoitus pitää viileää pyyhettä, ei puuvillaista kylpytakkia, mutta ihmiset keksivät aina jotakin omaa. Naisen hehkuvan punaiset hiukset laskeutuvat altaan kiviselle laidalle. Saunan ilmanvaihtokanavasta tulvii lämmintä höyryä kylpijän ylle ja Aiko katselee häntä kateellisena. Näyttää niin rentouttavalta. Tässä pakkassäässä ja lumimyräkässä hän haluaisi itsekin pulahtaa lämpimään veteen ja sulkea arjen pois mielestään pieneksi hetkeksi. Vain raharikkailla on varaa maata lekotella noin huolettomasti, hän miettii kateellisena, mutta häpeää ajatustaan saman tien. Juuri heitähän hän saa kiittää siitä, että hänellä on työpaikka.

Vasta tuntia myöhemmin, kun Aiko kulkee toistamiseen hiljaisen pesutilan läpi, hän ymmärtää, että jokin tosiaan on vialla. Hän on menossa tyhjentämään rottinkikoria likaisista pyyhkeistä, mutta seisahtuu, sillä kuumassa lähteessä tilan perällä lepää edelleen sama punahiuksinen nainen,

täsmälleen samassa asennossa kuin aiemminkin. Vain yukata on valahtanut vielä hitusen enemmän kasvojen peitoksi. Aiko tietää, että kenenkään ei pitäisi jaksaa olla nelikymmenasteisessä vedessä yli tuntia. Ehkä naiselta pitäisi kysyä, miten hän voi? Aiko seisoo neuvottomana paikoillaan, kun pesuhuoneeseen astuu kaksi naista, jotka laskeutuvat viereiseen kuumaan lähteeseen. Aiko järjestelee pesusankoja naisten kylpiessä. Jokin sanoo hänelle, että on paras odottaa, kunnes he lähtevät. Kun naiset nousevat vedestä, pukeutuvat mustiin uimapukuihinsa ja katoavat allasosaston suuntaan, hän uskaltuu lähestymään kuumassa lähteessä lepäävää alastonta naista. Hikipisarointa tihkuu hiusrajaan pelkämästä ajatuksesta, että nainen ehkä onkin jollain lailla sairas.

»Anteeksi, että häiritseen...», Aiko aloittaa hapuillen.

Aivan kuten hän pelkäsi, ei reaktiota. Hän kumartuu koskettamaan naista.

Toivottavasti kukaan ei tule pesuhuoneeseen juuri nyt. Työntekijä häiritsemässä kylpylävierasta ei näyttäisi hyvältä. Varovasti hän painaa sormellaan naisen olkapäätä. Aivan kuin koskettaisi kuollutta.

VAIN KEVYT TUULAHDUS varoittaa hotellinjohtaja Peter Bergiä ennen kuin yhteentörmäys on jo tapahtunut. Tummansinisistä vaatteista päätellen joku hänen alaisistaan on rynnännyt suoraan häntä päin. Kylpyläemännän kauhistunut ilme riittää kertomaan Peterille, että tavallinen työpäivän aloitus, kuppi suodatinkahvia työpöydän ääressä, saa nyt unohtua.

»Sattuiko sinuun?»

Peter ojentaa kätensä auttaakseen naisen ylös vastaanottoaulan parkettilattialta. Naisen katseessa ei näy anteeksi-pyyynnön häivääkään, ainoastaan paniikkia, jonka syytä tämä ei tahdo saada ulos suustaan.

»Siellä on kuollut nainen!» hän parahtaa lopulta, kun henki taas kulkee.

Päätään pidellen hän mumisee sitten jotakin käsittämätöntä. *Aiko Saitou*, Peter lukee työtakin nimikyltistä ja häpeää, kun ei ole vielääkään oppinut muistamaan nimeä. Hän on kuitenkin toiminut hotellin johtajana pian vuoden, joten hänen olisi jo pitänyt vähitellen oppia alaisten nimet. Mutta henkilökuntaa tulee ja menee, ja Aiko Saitou on vain yksi sadastaviidestäkymmenestä työntekijästä. Peterin mieleen välähtää, että sen täytyy olla juuri Aiko, jonka kasvot

koristavat viime syksynä painetun kylpyläesitteen kantta. Naisen kauniit japanilaiset kasvonpiirteet sopivat tarkoitukseen täydellisesti, ja Peter toivoo, että on muistanut antaa kehuja hyvästä kuvasta.

Nyt on kuitenkin vaikea, ellei peräti mahdoton, uskoa että hänen edessään seisova ja vapiseva henkilö on sama kuin kuvassa. Aikon hiilenmustien silmien katse harhailee, ja hän näyttää tarvitsevan apua, ettei kaatuisi uudelleen. Äkkiä Peter tajuaa, mitä Aiko juuri sanoi.

»Mitä oikein sanoit? Kuollut nainen?« hän kysyy.

Aiko nyökkää vastaukseksi ja osoittaa kylpylän suuntaan. Sitten hän lähtee päättäväisin askelin kävelemään ja Peter seuraa perässä. Heidän lähestyessään pukuhuonetta Peter kertoo mielessään ensiapukurssia. Tähän mennessä hänen ei ole vielä tarvinnut käyttää hengenpelastustaitojaan vaikka, pelottavaa kyllä, juuri häntä pidetään hotellin väestä sillä alalla osaavimpana. Vastuu kylpylähotellin turvallisuusasioista ja kriisinhallinta kuuluvat kyllä hänen toimenkuvaansa, mutta ainakin toistaiseksi vain paperilla.

Aiko ei avaa suutaan, ennen kuin he saapuvat naisten pukuhuoneen ovelle.

»Henkilökuntaa tulossa«, hän varoittaa ja avaa oven.

Sanaakaan sanomatta Peter seuraa Aikoa pesuhuoneeseen ja huomaa naisen heti kulman takaa tultuaan. Nainen lepää kuumassa lähteessä huoneen perällä aivan liikkumatta, ja yukatan peittämiä kasvoja kehystävät kiharat, punaiset hiukset. Peter menee naisen luo tarkistaakseen, tuntuuko pulssi. Hän nostaa yukatan naisen kasvoilta ja nielaisee kuuluvasti nähdessään sinertyneet huulet ja silmäluomet. Nainen näyttää niin karmivalta, että Peter uskaltaa tuskin koskea häneen. Hän tunnustelee rannetta pystymättä arvioimaan, tuntuuko

syke vai ei. Mutta painaessaan sormensa naisen kaulalle hän arvelee tuntevansa heikkoa kohoilua.

»Hän taitaa olla elossa», Peter huudahtaa ja pyytää että Aiko hakee lisää henkilökuntaa ohjaamaan kylpylävieraita toiseen peseytymistilaan.

Peter ottaa puhelimensa esiin ja soittaa hätänumeroon. Niin tyyneesti kuin kykenee hän selostaa ajo-ohjeet kylpylän takapihalle, mistä on lyhyin ja huomaamattomin reitti hiljaiseen pesuhuoneeseen. Hän ei missään nimessä halua säikäyttää muita kylpylävieraita turhan takia. Hän tarkastelee kuumassa lähteessä lepäävää naista uudelleen ja miettii, miten ensihoitajat saavat hänet nostettua altaasta. Nainen ei näytä kevytsarjalaiselta.

Peter kuulee, miten Aiko yrittää estellä muutamia uteliaita kylpylävieraita tulemasta huoneeseen.

»Tämä tila on väliaikaisesti suljettu. Teidän täytyy odottaa hetki tai mennä toiseen pesuhuoneeseen», hän selittää rauhallisesti.

Kuuman lähteen vieressä nököttää yksinäinen rottinkikori, joka luultavasti kuuluu tiedottomalle naiselle. Peter pitelee naisen yukataa vieläkin kädessään ja tunnustelee löytyisikö takinhihan piilotaskusta avainkorttia. Siitä olisi apua naisen tunnistamisessa. Hän tuntee muovikortin sormissaan samalla hetkellä, kun kuulee taustalta kylpyläosaston päällikön äänen. Myös vastaanottopäällikkö ilmestyy paikalle, ja Peter kertoo heille aamun epämiellyttävästä yllätyksestä.

»Aiko löysi naisen vähän aikaa sitten. Ambulanssi on tulossa, sen pitäisi olla täällä vartin päästä. Nainen on yhä elossa, mutta taitaa olla heikossa kunnossa.»

Toiset nyökkäävät vastaukseksi.

»Tämän pesuhuoneen molemmat sisäänkäynnit täytyy sulkea välittömästi. Kukaan kylpylävieras ei saa nähdä häntä», Peter jatkaa.

Kylpyläosaston päällikkö vilkaisee tiedotonta naista ja lähtee. Peter antaa löytämänsä avainkortin vastaanottopäällikölle ja pyytää selvittämään, kuka huoneessa asuu.

»No mutta näethän sinä nyt itsekkin, kuka se on», nainen tokaisee yllättyneenä.

Peter ällistyy. »Mistä minä voisin tietää, kuka hän on?»

»Sehän on Susanna Tamm, se kuuluisa näyttelijä. Hän taitaa näytellä tällä hetkellä Dramatenissa, mutta on kai nimi sinulle tuttu Astrid Lindgren -elokuvista?»

»Herranjumala», on ainoa, mitä Peter saa suustaan.

Kaksitoista minuuttia myöhemmin Peter Berg kuulee sireenien äänen. Hän kiroaa hiljaa itsekseen, koska oli toivonut, ettei ambulanssin saapuminen herättäisi huomiota. Hän lähtee nopeasti pesuhuoneesta ja menee ottamaan vastaan kaksi miestä, joilla on keltavihreät vaatteet ja paarit ja laukku varusteinaan. Muutamalta uivat kylpylävieraat jähmettyvät kesken liikkeidensä ensihoitajien marssiessa kylpylään, ja kaksi vanhempaa rouvaa alkaa kuiskutella ja osoitella. Uimallasosastolla on yksi kylpyläemäntä vastailmassa mahdollisiin kysymyksiin. Häntä on ohjeistettu kertomaan, että yksi kylpylävieras on saanut sairauskohtauksen ja tarvitsee hoitoa.

Juuri kun Peter on näyttämässä ensihoitajille tietä, vastaanottopäällikkö soittaa.

»Susanna Tamm saapui hotelliin eilen iltapäivällä, hän oli varannut *Sisäinen Rauha* -paketin.»

Kohtalon ivaa, Peter miettii ja lopettaa puhelun.

Hän siirtää viininpunaista oviverhoa sivuun ensihoitajien tieltä heidän astuessaan kosteaan pesuhuoneeseen. Yritykset

herätellä Susannaa jäävät tuloksettomiksi, ja miehille tulee kiire saada hänet hoitoon. Heillä on täysi työ saada isokokoinen nainen ylös kuumasta lähteestä, ja lopulta Peterinkin apua tarvitaan. Hiki puskee esiin, altaan ääressä on ahdasta ja lämmintä. Kun Susanna Tamm viimein makaa paa-reilla, Peterin vaatteet ovat hiestä ja kylpyvedestä läpimärät.

»Minä voin huolehtia, että hänen omaisiinsa otetaan yhteyttä. Mihin sairaalaan ajatte?» Peter kysyy seurattessaan ensihoitajia ulos kylpylästä.

»Södersjukhusetiin.»

Peter ahtautuu miesten ohi avaamaan seuraavan oven, jossa on kyltti *Hätäuloskäynti*. Vielä yksi ovi, ja he ovat ulkona. Hiki lakkaa valumasta heti kun kylmä iskeytyy otsaan. Hänen kosteisiin hiuksiinsa muodostuu nopeasti pieniä jääpuikkoja. Lämpötila on laskenut päivän aikana huomattavasti, pakkasta on varmasti jo kaksikymmentä astetta.

»Voisitteko ystävällisesti panna vilkkuvalot päälle vasta kun tulette isolle tielle?» Peter kysyy.

Hän ei saa vastausta, mutta toteaa heidän tekevän, kuten hän on pyytänyt. Kun sireenit alkavat ulvoa, ambulanssi on sen verran kaukana, ettei sitä voi enää yhdistää Yasuragiin. Peteriä hytisyttää ja hän huomaa seisovansa edelleen ulkona.

Kylmenneet vaatteet lämpenevät hetkessä, kun hän astuu takaisin trooppiseen sisälämpötilaan. Toimistoa kohti kävellessään hän yrittää sulatella vaikutelmiaan. Tuntuu lähes epätodelliselta, että kuumassa lähteessä makasi äsken tiedoton nainen. Heti toimistoon tultuaan Peter nostaa puhelimen luurin kutsuakseen kaikki osastopäälliköt koolle. Tapahtuneesta täytyy heti tiedottaa kaikille, eikä vähiten toimitusjohtaja Nils Wedénille, joka epätavallista kyllä vastaa heti ensimmäisen hälytysäänen jälkeen.

»Terve, miten menee?» hän kysyy hilpeästi, ennen kuin Peter ehtii edes tervehtiä.

»Minulla menee hyvin, mutta yhdellä hotellivieraalla ei. Täällä kävi juuri ambulanssi, ja ensihoitajat nostivat tiedottoman naisen hiljaisen pesuhuoneen kuumasta lähteestä. Ja se nainen oli Susanna Tamm.»

»Mitä oikein sanot?» Toimitusjohtaja alkaa yskiä ja rykäisee sen jälkeen vielä äänekkäästi muutaman kerran.

»Tamm on hengissä, mutta tuntuu valitettavasti olevan erittäin huonossa kunnossa», Peter jatkaa pomonsa yskänkohtauksista välittämättä. »Oletko jossain lähistöllä? Ajattelinkin, että pidetään kokous osastopäälliköiden kanssa mahdollisimman pian. On paras käydä läpi, mitä on sattunut, ettei tapauksesta ala levitä virheellisiä huhuja. Meidän täytyy sitä paitsi valmistautua aikamoiseen mediahuomioon.»

»Okei, tavataan minun huoneessani vartin päästä», Nils vastaa.

»Hienoa.»

Juuri kun Peter on laskemassa luuria paikoilleen, hän muistaa Susanna Tammin rottinkikorin, joka jäi pesuhuoneeseen. Lienee parasta käydä hakemassa se. Hän nousee ylös ja palaa kylpylään vain todetakseen, ettei korissa ole muuta kuin pyyhe. Hän ottaa korin kuitenkin mukaansa. Toimistoon palattuaan hän vilkaisee kelloa ja huomaa, että kokoukseen on vielä hetki aikaa, sen verran, että hän ehtii ottaa yhteyttä Susanna Tammin omaisiin.

Wikipedian mukaan Susanna Tamm on neljäkymmentäkuusivuotias, Peter olisi veikannut pikemminkin viittäkymmentäkuutta. Pitkästä näyttelijänuran kuvauksesta käy myös ilmi, että hänellä on tytär nimeltä Alexandra Tamm. Pari klikkausta Googlessa paljastaa, että tytär työskentelee

arvostetussa asianajotoimistossa Stureplanilla. Peter soittaa toimiston puhelinvaihteeseen. Kun puhelu yhdistetään Alexandralle, Peter kuulee hyvin asiallisen äänen vastaavan. Peter Berg esittelee itsensä ja kertoo huonot uutiset. Kaikki voima, joka Alexandran äänestä huokui hänen vastatessaan, hiutuu pelkäksi nyyhkäisyksi heti kun hän saa tietää, mitä hänen äidilleen on tapahtunut.

»Hänellä on diabetes. Voisiko se olla insuliinikooma? Tiedätkö, minne ambulanssi vei hänet?»

»Södersjukhusetiin», Peter vastaa.

»Saatiinko hänet hereille vai oliko hän tajuton?»

Peter epäröi, mutta päättää vastata rehellisesti. »Ei, ensihoitajat eivät valitettavasti saaneet häntä reagoimaan.»

»Voi ei, sitten se on vakavaa», Alexandra kuiskaa.

»Olen pahoillani. Säilytämme äitisi tavaroita täällä hotellilla toistaiseksi. Hänellä on varmasti laukku huoneessaan. Emme ole vielä ehtineet käydä tarkistamassa.»

»Sopiiko jos tulen hakemaan sen huomenna? En usko, että ehdin tänään.»

»Sopii tietenkin, ei mitään kiirettä. Tule, kun sinulla on aikaa.»

Puhelun jälkeen Peter tuntee olonsa hermostuneeksi. Hän katsoo työpöydällä olevaa kehystettyä kuvaa lapsistaan, ja heti hänen kasvoilleen leviää hymy. Käytävästä kuuluva puheensorina viittaa siihen, että osastopäälliköt ovat saapuneet, ja Peter nousee ylös mennäkseen ottamaan heidät vastaan. Nils Wedén seisoo toimiston eteisessä kireän näköisenä.

»Susanna Tammilla on ilmeisesti diabetes. Puhuin juuri puhelimesta hänen tyttärensä kanssa», Peter kertoo.

»Käydään koko juttu läpi minun huoneessani», Wedén vastaa.

Kun kaikki ovat istuutuneet, Nils toivottaa heidät terve-
tulleiksi ja antaa sitten puheenvuoron Peterille, joka kertaa
tapahtumien kulun. Sen jälkeen kaikki saavat esittää kysy-
myksiä.

»Mitä me nyt teemme?» ravintolapäällikkö kysyy.

»Jatkamme tavalliseen tapaan. Tämä olisi voinut sattua
missä tahansa, milloin tahansa. Meillä kävi vain huono tuuri.
Susanna Tammilla on ilmeisesti diabetes, ja hän on ehkä
unohtanut ottaa lääkkeensä», Peter vastaa.

»Kuulostaa kummalliselta», kylpyläosaston päällikkö
puuttuu puheeseen. »Diabeetikot ovat yleensä tarkkoja.»

Nils Wedén rykäisee. »Tärkeintä on ymmärtää, että hän
oli juuri Yasuragissa aivan sattumalta. Mahdolliset lehdistön
tiedustelut voitte ohjata minulle tai Peterille kuten tavallises-
tikin. Toivottavasti ei nouse kovin suurta haloota.»

Peter Berg ja vastaanottopäällikkö vaihtavat katseita.
»Minä valitettavasti luulen, että meidän on syytä varautua
laajaan mediahuomioon, koska Susanna Tamm on yksi Ruot-
sin rakastetuimmista näyttelijättäristä. Jos se olisi ollut joku
muu, tästä olisi ehkä seurannut pelkkä pikku-uutinen, mutta
nyt kyseessä ei ole kuka tahansa.»

»Siinä olet oikeassa», myöntää Wedén. »Mutta kyllä kai
se unohtuu parissa päivässä. Tietääkö joku täällä muuten
jotain muuta Susanna Tammista?»

»Muistan että luin pari viikkoa sitten reportaasin, jossa
hän kertoi masennuksestaan. Ajatelkaa, jos hän yrittikin tap-
paa itsensä?» vastaanottopäällikkö sanoo.

Hän saa vastaukseksi Nils Wedénin epäilevän katseen.
»Miksi hän olisi sitä täällä yrittänyt?»

»Mistä minä tietäisin. Ehkä siksi, että hän on näyttelijä?
Jospa hän kaipaa yleisöä loppuun saakka?»

Spekulointia jatketaan, kunnes Nils ottaa taas puheenvuoron.

»Emme toistaiseksi tiedä mitään tapahtuneen syistä, joten olkaa kilttejä älkääkä sanoko mitään toimittajille. Tässä on iso riski, että tapausta suurennellaan ja tulkitaan väärin, mistä voi olla haittaa hotellin maineelle. Kuten sanoin, antakaa minun ja Peterin hoitaa puhuminen, niin ettei ala levitä virheellisiä tietoja.»

Kaikki nyökyttelevät yhteisymmärryksen merkiksi ja kokous alkaa olla lopussa. Peter Berg nousee ja iloitsee mielessään siitä, että ehtii vihdoin hakea kahvia. Hän ei jaksakaan enää enempää yllätyksiä ja huomaa, että lounasaikakin lähestyy. Juuri silloin hotellin vastaanotosta soitetaan.

»Sinulle on täällä vieras, Josefin Eriksson Alfa Communicationilta.»

Hänet Peter oli unohtanut kokonaan, mutta ymmärtää kyllä, ettei tapaamista enää voi perua, kun Josefin Eriksson on tullut Hasseluddeniin asti.

»Tulen heti», hän vastaa vaisusti ja toivoo, että työpäivä olisi jo ohitse.

”Sofie Sarenbrant tavoittelee huimaa tahtia ja herkeämätöntä jännitystä kirjoissaan. Jokaisesta luvusta muotoutuu oma cliffhangeriin päätyvä tarinansa...”

– *Dagens Nyheter*

Kuuluisa näyttelijätär löytyy tajuttomana Tukholman ylellisestä Yasuragi-kylpylähotellista. Läheisessä huoneessa makaa iäkäs pariskunta kuolleena. Mikään ei viittaa rikokseen, mutta kun ulkoa kuumasta lähteestäkin löytyy ruumis, kylpylän johdon on myönnettävä, että jotain on tekeillä. Emma Sköld Nackan poliisista huomaa pian kamppailevansa sekä aikaa että tavallista pirullisempaa murhaajaa vastaan.

SOFIE SARENBRANT (s. 1978) on pohjoismaisen rikoskirjallisuuden kuningatar. Hänen Emma Sköld -sarjastaan tuli heti valtava hitti Ruotsissa ja sama menestys on jatkunut kansainvälisesti. Kirjoja on käännetty jo 15 kielelle ja niitä on myyty yli kolme ja puoli miljoonaa kappaletta. *Lepää rauhassa* on Emma Sköld -sarjan aiemmin suomentamaton avausosa.

ALKUPERÄISPÄÄLLYS: INGRID VONK

PÄÄLLYKSEN TYPOGRAFIA: SANNA-REETA MEILAHTI

PÄÄLLYKSEN KUVA: SARAH TREANOR/ ARCANGEL IMAGES

SUOMENTANUT: LEENA VIRTANEN